Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B** **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 1925/2006**

(2006. gada 20. decembris)

par vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikai

(OV L 404, 30.12.2006., 26. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 108/2008 (2008. gada 15. janvāris)	L 39	11	13.2.2008.

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 1925/2006

(2006. gada 20. decembris)

par vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikai

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([1]),

saskaņā ar Līguma 251. pantā izklāstīto procedūru ([2]),

tā kā:

(1) Pārtikas produktu ražošanā var izmantot daudz dažādu uzturvielu un citu sastāvdaļu, tostarp, bet ne tikai, vitamīnus, minerālvielas, kā arī mikroelementus, aminoskābes, neaizstājamās taukskābes, šķiedrvielas un dažādus augus un augu ekstraktus. Šo vielu pievienošanu pārtikai dalībvalstīs regulē atšķirīgi noteikumi, kas kavē to brīvu apriti, rada nevienādus konkurences apstākļus, un tādējādi tieši ietekmē iekšējā tirgus darbību. Tāpēc ir jāpieņem Kopienas noteikumi, kas saskaņo valstu tiesību aktus attiecībā uz vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem.

(2) Šīs regulas mērķis ir reglamentēt to, kā pārtikas produktiem pievieno vitamīnus un minerālvielas un izmanto dažas citas vielas vai to sastāvdaļas, kurās ir citas vielas, nevis vitamīni vai minerālvielas, ko pievieno pārtikas produktiem vai izmanto pārtikas produktu ražošanai apstākļos, kas izraisa šo vielu uzņemšanu tādos daudzumos, kuri ievērojami pārsniedz daudzumu, kas būtu loģiski paredzams uzņemšanai parastā patēriņā ar līdzsvarotu un daudzveidīgu uzturu un/vai kas patērētājiem varētu radīt iespējamu apdraudējumu. Ja nav īpašu Kopienas noteikumu, kas aizliedz vai ierobežo lietot vielas vai sastāvdaļas, kurās ietilpst vielas, kas nav vitamīni un minerālvielas, saskaņā ar šo regulu vai saskaņā ar citiem īpašiem Kopienas noteikumiem, neskarot Līgumu, var piemērot attiecīgus valsts noteikumus.

(3) Dažās dalībvalstīs veselības aizsardzības apsvērumu dēļ ir obligāti paredzēts dažiem parastiem pārtikas produktiem pievienot konkrētus vitamīnus un minerālvielas. Šie apsvērumi var attiekties uz konkrētu valsti vai reģionu, bet šobrīd tiem nebūtu jāattaisno šo obligātās uzturvielu pievienošanas saskaņošanu visā Kopienā. Tomēr, ja un tad, kad radīsies šāda vajadzība, tādus noteikumus var pieņemt Kopienas līmenī. Kamēr tas nav noticis, būtu ieteicams apkopot informāciju par tādiem valstu pasākumiem.

(4) Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, pēc brīvas izvēles pārtikas produktiem var pievienot vitamīnus un minerālvielas vai arī šīs vielas noteikti jāpievieno kā uzturvielas saskaņā ar īpašiem

([1]) OV C 112, 30.4.2004., 44. lpp.

([2]) Eiropas Parlamenta 2005. gada 26. maija Atzinums (OV C 117 E, 18.5.2006., 206. lpp.), Padomes 2005. gada 8. decembra Kopējā nostāja (OV C 80 E, 4.4.2006., 27. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 16. maija Nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta). Padomes 2006. gada 12. oktobra Lēmums.

▼B

Kopienas tiesību aktiem. Šīs vielas var pievienot arī tehnoloģisku apsvērumu dēļ — kā piedevas, krāsvielas un aromatizētājus vai līdzīgiem mērķiem — arī atzītā vīndarības praksē un procesos, kā paredzēts attiecīgos Kopienas tiesību aktos. Šo regulu būtu jāpiemēro, neskarot konkrētus Kopienas noteikumus par vitamīnu un minerālvielu pievienošanu vai izmantošanu konkrētos produktos vai produktu grupās, vai to pievienošanu citos nolūkos, uz ko šī regula neattiecas.

(5) Ņemot vērā, ka Sīki izstrādāti noteikumi par uztura bagātinātājiem, kuros ietilpst vitamīni un minerālvielas, ir pieņemti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/46/EK (2002. gada 10. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz uztura bagātinātājiem ([1]), šīs regulas noteikumi par vitamīniem un minerālvielām nebūtu jāpiemēro uztura bagātinātājiem.

(6) Ražotāji vitamīnus un minerālvielas pievieno pārtikas produktiem vairāku iemeslu dēļ, tostarp arī tādēļ, lai atjaunotu produktos to saturu, ja ražošanas, uzglabāšanas vai apstrādes procedūrās tā daudzums ir samazinājies, vai arī, lai nodrošinātu šiem produktiem uzturvērtību, kas līdzinās tādu pārtikas produktu uzturvērtībai, kuriem tie paredzēti kā alternatīva.

(7) Parastos apstākļos pietiekams un daudzveidīgs uzturs var nodrošināt visas normālai attīstībai un veselīga dzīvesveida uzturēšanai vajadzīgās uzturvielas tādos daudzumos, kas ir atzīti un ko iesaka saskaņā ar vispārpieņemtiem zinātnes datiem. Tomēr aptaujas liecina, ka šāda ideāla situācija nav panākta nedz attiecībā uz visiem vitamīniem un minerālvielām, nedz arī attiecībā uz visām iedzīvotāju grupām Kopienā. Pārtikas produkti, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, šķiet, ir būtisks attiecīgo uzturvielu avots, un tādējādi var uzskatīt, ka tie dod pozitīvu ieguldījumu vispārējā šo vielu nodrošinājumā.

(8) Var pierādīt, ka Kopienā pašlaik ir vērojams dažu uzturvielu trūkums, kas tomēr nav bieži sastopama parādība. Pārmaiņas Kopienas sociālajā un ekonomiskajā stāvoklī, kā arī dažādu iedzīvotāju grupu dzīvesveids ir radījis atšķirīgas uztura prasības, kā arī mainījis ēšanas paradumus. Tas savukārt vairākās iedzīvotāju grupās ir izraisījis pārmaiņas vajadzībās pēc enerģētiskām vielām un uzturvielām, kā arī mainījis dažu uzņemto vitamīnu un minerālvielu daudzumu tā, ka tagad tas ir mazāks par dažādās dalībvalstīs ieteikto daudzumu. Turklāt jaunākie zinātnes dati rāda, ka, lai saglabātu optimālu veselību un labsajūtu, dažu uzņemto uzturvielu daudzums varētu būt lielāks nekā pašreiz ieteiktais.

(9) Būtu jāatļauj pārtikas produktiem pievienot tikai tādus vitamīnus un minerālvielas, kas parasti ir tajos, ko izmanto uzturā un ko uzskata par pamatuzturvielām, lai gan tas nenozīmē, ka tās noteikti būtu jāpievieno. Būtu jāvairās no iespējamām domstarpībām par to, kas ir pamatuzturvielas. Tālab ir lietderīgi izstrādāt sarakstu ar tiem vitamīniem un minerālvielām, ko noteikti drīkst pievienot.

(10) Ķīmiskām vielām, kas noder kā avoti vitamīniem un minerālvielām, kuras var pievienot pārtikai, vajadzētu būt nekaitīgām un arī bioloģiski izmantojamām, t.i., tā izmantojamām, lai organisms varētu tās izmantot. Tālab būtu jāizstrādā arī saraksts ar tādām vielām, ko noteikti drīkst pievienot. Šajā atļauto vielu sarakstā būtu jāiekļauj vielas, ko apstiprinājusi Pārtikas zinātniskā komiteja atzinumā, kas izteikts 1999. gada 12. maijā, pamatojoties uz iepriekš minētajiem nekaitīguma un bioloģiskas izmantojamības kritērijiem, un kuras var izmantot zīdaiņiem un maziem bērniem paredzētu pārtikas produktu, citu pārtikas produktu, kurus izmanto īpašām uztura vajadzībām, vai uztura bagātinātāju

([1]) OV L 183, 12.7.2002., 51. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2006/37/EK (OV L 94, 1.4.2006., 32. lpp.).

▼B

ražošanā. Lai gan nātrija hlorīds (vārāmā sāls) nav ierindota šo vielu sarakstā, to joprojām var lietot kā sastāvdaļu, gatavojot ēdienus.

(11) Lai ievērotu jaunākos zinātnes un tehnoloģijas sasniegumus, ir svarīgi vajadzības gadījumā bez kavēšanās pārskatīt iepriekš minētos sarakstus. Šādas pārskatīšanas būtu tehniski īstenošanas pasākumi, un tie būtu jāuztic Komisijai, lai atvieglotu un vienkāršotu šo procedūru.

(12) Ražotāji lielākoties reklamē pārtikas produktus, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, un patērētāji tos var uztvert kā tādus, kam uzturvielu, fizioloģiskas iedarbības ziņā vai citādi veselības jomā ir priekšrocības salīdzinājumā ar līdzīgiem vai citiem produktiem, kuriem uzturvielas nav pievienotas. Tas var ietekmēt patērētāju izvēli, kas citā ziņā var būt negatīva. Lai cīnītos pret iespējamo nevēlamo ietekmi, ir lietderīgi uzlikt dažus ierobežojumus attiecībā uz produktiem, kuriem var pievienot vitamīnus un minerālvielas — papildus tiem, kas dabiski izrietētu no tehnoloģijas apsvērumiem vai kļūtu vajadzīgi drošības apsvērumu dēļ, ja ir noteikts maksimālais pieļaujamais vitamīnu un minerālvielu daudzums tādos produktos. Pieļaujamā dažu vielu klātbūtne konkrētā produktā, piemēram, alkohola saturs, šādā sakarā būtu piemērots kritērijs, lai neļautu tam pievienot vitamīnus un minerālvielas. Jebkura atkāpe no aizlieguma pievienot vitamīnus un minerālvielas alkoholiskiem dzērieniem būtu pieļaujama tikai nolūkā aizsargātu tradicionālas vīna receptes, par attiecīgiem produktiem ziņojot Komisijai. Pievienotajām vielām nebūtu jānorāda nekādas priekšrocības uzturā vai veselībai. Turklāt, lai patērētājiem neradītu neizpratni par svaigu pārtikas produktu dabisko uzturvērtību, nevajadzētu ļaut arī tiem pievienot vitamīnus un minerālvielas.

(13) Nav paredzēts, ka šī regula attieksies uz vitamīnu un minerālvielu lietojumu niecīgos daudzumos kā uz autentiskuma rādītāju, ko izmanto, lai apkarot krāpšanu.

(14) Pārmērīgas vitamīnu un minerālvielu devas var atstāt nelabvēlīgu ietekmi uz veselību, un tādēļ, lai pievienotu tos pārtikas produktiem, attiecīgi ir jānosaka to maksimāli pieļaujamais daudzums. Šiem daudzumiem ir jānodrošina, ka tādu produktu parasts lietojums daudzveidīgā uzturā saskaņā ar ražotāju dotām lietošanas pamācībām neapdraudēs patērētājus. Tādēļ vitamīniem un minerālvielām pārtikas produktos vajadzētu būt maksimāli pieļaujamos daudzumos neatkarīgi no tā, vai tie atrodas pārtikā dabiski un/vai ir pievienoti tai jebkurā nolūkā, ietverot tehnoloģiskus mērķus.

(15) šā iemesla dēļ, ja nepieciešams, jānosaka minētais maksimālais daudzums un jebkuri citi nosacījumi, kas ierobežo to pievienošanu pārtikas produktiem, ņemot vērā maksimālo nekaitīgo daudzumu, ko nosaka pēc zinātniska riska novērtējuma, kas pamatojas uz vispārējiem pieņemamiem zinātniskiem datiem un šo vielu iespējamo uzņemšanu ar citiem pārtikas produktiem. Pienācīgi jānovērtē arī iedzīvotāju uzņemtās vitamīnu un minerālvielu standartdevas. Ja konkrētiem vitamīniem un minerālvielām jānosaka ierobežojumi attiecībā uz to, kādiem pārtikas produktiem tos var pievienot (piemēram, joda pievienošana sālim), prioritāte būtu jāpiešķir to pievienošanai pārtikas produktiem, atjaunojot to saturu, ja tas ir samazināts ražošanas, glabāšanas vai apstrādes procedūrās, un lai nodrošinātu līdzīgu uzturvērtību tādiem pārtikas produktiem, kam šie pārtikas produkti ir paredzēti kā alternatīvas.

(16) Pārtikas produktiem pievienoto vitamīnu un minerālvielu daudzumam vajadzētu nodrošināt to minimālu daudzumu šajos produktos. Savukārt, ja bagātinātajos pārtikas produktos pievienoto vielu daudzums būs pārāk mazs un nenozīmīgs, patērētāji no tādiem produktiem neko negūs un būs maldināti. Tas pats prin-

▼B

cips uzsver prasību, ka tādām uzturvielām pārtikas produktos vajadzētu būt nozīmīgā daudzumā, lai varētu atļaut tās norādīt uzturvielu marķējumā. Tādēļ būtu lietderīgi, ja pārtikas produktos, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, obligātais vitamīnu un minerālvielu daudzums līdzinātos daudzumam, kam vajadzētu būt attiecīgajās uzturvielās, ko norāda uz marķējuma par uzturvērtību, ja vien attiecīgās atkāpēs nav paredzēts kas cits.

(17) Maksimālā pieļaujamā daudzuma un visu citu lietošanas nosacījumu noteikšana, pamatojoties uz šajā regulā izvirzītajiem principiem un kritērijiem, kā arī minimālo pieļaujamo daudzumu noteikšana, ir tehniski īstenošanas pasākumi, un to pieņemšana jāuztic Komisijai, lai procedūru vienkāršotu un paātrinātu.

(18) Vispārējie marķēšanas noteikumi, kā arī definīcijas ir ietvertas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/13/EK (2000. gada 20. marts) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu ([1]). Tādējādi šajā regulā būtu jāietver tikai vajadzīgie papildu noteikumi. Papildu noteikumi būtu jāpiemēro arī, neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1924/2006 (2006. gada 20. decembris) par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem ([2]).

(19) Ņemot vērā to, cik uzturvērtības ziņā nozīmīgi ir pārtikas produkti, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, kā arī to iespējamo iespaidu uz ēšanas paradumiem un vispārējām uzturvielu devām, patērētājiem būtu jāspēj novērtēt šo produktu vispārējā uztura kvalitāte. Tādējādi, atkāpjoties no 2. panta Padomes Direktīvā 90/496/EEK (1990. gada 24. septembris) par pārtikas produktu uzturvielu marķējumu ([3]), uzturvielu marķējumam vajadzētu būt obligātam.

(20) Normālā un daudzveidīgā uzturā ir daudzas sastāvdaļas, kurās savukārt ir daudzas vielas. Tādu vielu vai sastāvdaļu uzņemšana ar pašreizējo parasto un ierasto uzturu nerada problēmas un nav jāregulē. Citas vielas, kas nav vitamīni un minerālvielas vai sastāvdaļas, kurās tās ir, pievieno pārtikas produktiem kā ekstraktus vai koncentrātus, un tās var izraisīt tādu devu uzņemšanu, kas ir ievērojami lielākas par devām, kuras uzņem, ēdot pietiekamu un daudzveidīgu uzturu. Dažos gadījumos tādas prakses nekaitīgums ir visnotaļ apšaubāms, un ieguvums nav drošs; tādēļ tās būtu jāregulē. Tādos gadījumos būtu lietderīgi, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, kas ir atbildīgi par to pārtikas produktu nekaitīgumu, kurus viņi laiž tirgū, uzņemtos pierādīšanas pienākumu attiecībā uz to nekaitīgumu.

(21) Ņemot vērā to pārtikas produktu, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, īpašo būtību, būtu jāparedz līdzekļi papildus tiem, kas parasti ir pieejami uzraudzības iestādēm, lai veicinātu efektīvu šo produktu uzraudzību.

(22) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķi, proti, nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus funkcionēšanu attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu, un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un to, ka šo mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šā mērķa sasniegšanai.

([1]) OV L 109, 6.5.2000., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2003/89/EK (OV L 308, 25.11.2003., 15. lpp.).
([2]) Sk. šā Oficiālā Vēstneša 9 lpp.
([3]) OV L 276, 6.10.1990., 40. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2003/120/EK (OV L 333, 20.12.2003., 51. lpp.).

▼B

(23) Šīs regulas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ([1]),

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

I NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Šī regula saskaņo noteikumus, kas noteikti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos attiecībā uz vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, ar mērķi nodrošināt efektīvu iekšējā tirgus darbību, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

2. Šīs regulas noteikumus par vitamīniem un minerālvielām nepiemēro uztura bagātinātājiem, uz kuriem attiecas Direktīva 2002/46/EK.

3. Šo regulu piemēro, neskarot īpašus noteikumus, kas noteikti Kopienas tiesību aktos attiecībā:

a) uz īpašam uzturam paredzētiem pārtikas produktiem un, ja nepastāv īpaši noteikumi, prasības attiecībā uz šādu produktu sastāvu, ko nepieciešams norādīt saskaņā ar to personu īpašajām uzturvielu prasībām, kam tie paredzēti;

b) uz jauniem pārtikas produktiem un jaunām pārtikas produktu sastāvdaļām;

c) uz ģenētiski modificētu pārtiku;

d) uz pārtikas piedevām un aromatizētājiem;

e) uz vīndarības praksi un procesiem.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

(1) "Iestāde" ir Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestāde, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu ([2]);

(2) "cita viela" ir viela, kas nav vitamīns vai minerāls un kam ir uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme.

([1]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.
([2]) OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 575/2006 (OV L 100, 8.4.2006., 3. lpp.).

▼B

II NODAĻA

VITAMĪNU UN MINERĀLVIELU PIEVIENOŠANA

3. pants

Prasības attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

1. Atbilstīgi šīs regulas noteikumiem pārtikas produktiem drīkst pievienot tikai vitamīnus un/vai minerālvielas, kas ir I pielikuma sarakstā un II pielikumā uzskaitītos veidos.

2. Vitamīnus un minerālvielas cilvēka ķermenim bioloģiski pieejamā veidā var pievienot pārtikai neatkarīgi no tā, vai tie parasti ietilpst pārtikā, jo īpaši ņemot vērā:

a) viena vai vairāku vitamīnu un/vai minerālvielu nepietiekamību iedzīvotājiem vai īpašām iedzīvotāju grupām, ko apliecina klīniski vai subklīniski pierādījumi par nepietiekamību, vai uz ko norāda uzņemto uzturvielu devu aprēķinātie zemie rādītāji, vai

b) iespēju uzlabot iedzīvotāju vai īpašu iedzīvotāju grupu uzturvielu uzņemšanas apstākļus un/vai izlīdzināt uzņemto vitamīnu un minerālvielu devu iespējamo nepietiekamību ēšanas paradumu izmaiņu dēļ, vai

c) vispārpieņemamu zinātnes atziņu attīstību par vitamīnu un minerālvielu nozīmi pārtikā un izrietošo ietekmi uz veselību.

▼M1

3. Šā panta 1. punktā minēto sarakstu grozījumus pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru, ņemot vērā Iestādes atzinumu.

Steidzamības dēļ Komisija var izmantot 14. panta 4. punktā minēto steidzamības procedūru, lai no šā panta 1. punktā minētā saraksta svītrotu kādu vitamīnu vai minerālvielu.

Pirms šo grozījumu izdarīšanas Komisija apspriežas ar ieinteresētajām pusēm, jo īpaši ar pārtikas apritē iesaistītajiem uzņēmējiem un patērētāju grupām.

▼B

4. pants

Ierobežojumi attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

Vitamīnus un minerālvielas nedrīkst pievienot:

a) neapstrādātiem produktiem, tostarp, bet ne tikai, augļiem, dārzeņiem, gaļai, mājputnu gaļai un zivīm;

b) dzērieniem, kas satur vairāk nekā 1,2 % spirta pēc tilpuma, izņemot un atkāpjoties no 3. panta 2. punkta, produktiem:

   i) kas minēti 44. panta 6. un 13. punktā Padomes Regulā (EK) Nr. 1493/1999 (1999. gada 17. maijs) par vīna tirgus kopīgo organizāciju ([1]); un

   ii) kas bija pieejami tirdzniecībā pirms šīs regulas pieņemšanas; un

   iii) par kuriem dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai saskaņā ar 11. pantu,

   un ar noteikumu, ka nav uzturvērtības norādes vai norādes attiecībā uz veselību.

([1]) OV L 179, 14.7.1999., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 2165/2005 (OV L 345, 28.12.2005., 1. lpp.).

▼M1

Pasākumus, ar kuriem nosaka papildu pārtikas produktus vai pārtikas produktu kategorijas, kam nedrīkst pievienot īpašus vitamīnus vai minerālvielas, un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, var pieņemt saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvās kontroles procedūru, ievērojot zinātniskus pierādījumus un ņemot vērā attiecīgo produktu vai produktu kategoriju uzturvērtību.

▼B

5. pants

Tīrības kritēriji

▼M1

1. Pasākumus, ar kuriem nosaka tīrības kritērijus II pielikumā minētajiem vitamīnu preparātiem un minerālvielām un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru, ja vien uz tiem neattiecas šā panta 2. punkts.

▼B

2. Piemēro vitamīnu un minerālvielu tīrības kritērijus, kas uzskaitīti II pielikumā un noteikti Kopienas tiesību aktos attiecībā uz izmantošanu pārtikas produktu ražošanā citiem mērķiem nekā paredz šī regula.

3. Attiecībā uz II pielikumā uzskaitītajām vitamīniem un minerālvielām, kuriem tīrības kritēriji nav noteikti Kopienas tiesību aktos un līdz šādu noteikumu pieņemšanai, ir spēkā starptautisko iestāžu ieteiktie vispārpieņemtie tīrības kritēriji, kā arī var piemērot tos dalībvalsts noteikumus, kuri nosaka stingrākus tīrības kritērijus.

6. pants

Nosacījumi attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu

▼M1

1. Ja pārtikai pievieno vitamīnu vai minerālvielu, vitamīna vai minerālvielas kopējais daudzums pārtikas produktā pārdošanas brīdī neatkarīgi no paredzētā mērķa nedrīkst pārsniegt maksimālo daudzumu. Pasākumus, ar kuriem nosaka minēto daudzumu un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvās kontroles procedūru. Šim nolūkam Komisija var līdz 2009. gada 19. janvārim iesniegt projektu pasākumiem maksimālā apjoma noteikšanai. Attiecībā uz koncentrētiem un dehidrētiem produktiem spēkā ir tie maksimālie daudzumi, kas pieļaujami patēriņam paredzētā pārtikas produktā saskaņā ar ražotāja norādījumiem.

2. Visus nosacījumus, ar kuriem ierobežo vai aizliedz īpaša vitamīna vai minerālvielas pievienošanu pārtikas produktam vai pārtikas produktu kategorijai un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, *inter alia* to papildinot, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

▼B

3. Nosakot 1. punktā minēto maksimālo daudzumu un 2. punktā minētos noteikumus, ņem vērā:

a) vitamīnu un minerālvielu maksimālo nekaitīguma daudzumu, pamatojoties uz zinātnisku riska novērtējumu, kas balstīts uz vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem, ņemot vērā dažādām patērētāju grupām atbilstīgu jutīguma pakāpi;

b) vitamīnu un minerālvielu daudzumu, ko uzturā uzņem no citiem pārtikas avotiem.

4. Nosakot 1. punktā minētos maksimālos pieļaujamos daudzumus un 2. punktā minētos nosacījumus, ņem vērā arī iedzīvotājiem ieteicamās vitamīnu un minerālvielu standartdevas.

▼B

5. Nosakot tos 1. punktā minētos vitamīnu un minerālvielu maksimālos pieļaujamos daudzumus un 2. punktā minētos nosacījumus, kuru iedzīvotājiem ieteicamās standartdevas tuvojas maksimālajam nekaitīguma daudzumam, vajadzības gadījumā ņem vērā:

a) atsevišķu produktu nozīmi iedzīvotāju ikdienas uzturā vai iedzīvotāju apakšgrupu uzturā;

b) produkta uzturvērtības raksturojumu, kā paredzēts Regulā (EK) Nr. 1924/2006.

▼M1

6. Vitamīna vai minerālvielas pievienošanu pārtikas produktiem veic tā, lai šis vitamīns vai minerālviela pārtikas produktā ir vismaz pietiekamā daudzumā, ja tāds noteikts saskaņā ar Direktīvas 90/496/EEK pielikumu. Pasākumus, ar kuriem nosaka minimālos daudzumus īpašiem pārtikas produktiem vai pārtikas produktu kategorijām, tostarp jebkādus daudzumus, kas ir mazāki par iepriekšminēto pietiekamo daudzumu, un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar šīs regulas 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

▼B

7. pants

Marķēšana, noformējums un reklāma

▼M1

1. To pārtikas produktu marķējumā, noformējumā un reklāmā, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, nedrīkst būt nekādas tiešas vai netiešas norādes par to, ka līdzsvarots un daudzveidīgs uzturs nenodrošina nepieciešamo uzturvielu daudzumu. Vajadzības gadījumā attiecībā uz kādu īpašu uzturvielu saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvās kontroles procedūru var pieņemt atkāpi, kuras mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, papildinot to.

▼B

2. To pārtikas produktu marķējums, noformējums un reklāma, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, nedrīkst maldināt vai krāpt patērētājus attiecībā uz pārtikas produkta īpašo uzturvērtību, ko pārtikas produkts iegūst, pievienojot tam attiecīgo uzturvielu.

3. Uzturvērtības marķējums ir obligāts tiem pārtikas produktiem, kuriem pievienoti vitamīni un minerālvielas un uz kuriem attiecas šī regula. Marķējumā norāda Direktīvas 90/496/EEK 4. panta 1. punkta 2. grupā uzskaitītos datus, kā arī pārtikas produktiem pievienoto vitamīnu un minerālvielu kopējo daudzumu.

4. To pārtikas produktu marķējumā, kam ir pievienoti vitamīni vai minerālvielas, var būt norāde par šo piedevu, saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1924/2006.

5. Šo pantu piemēro, neskarot citus noteikumus pārtikas aprites tiesību aktos, kurus piemēro īpašām pārtikas kategorijām.

6. Šā panta piemērošanas noteikumus var precizēt 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā.

▼B

III NODAĻA

DAŽU CITU VIELU PIEVIENOŠANA

8. pants

Aizliegtās vielas, ierobežotās vielas un vielas, kuras pārbauda Kopienas iestādes

1. Šajā pantā paredzētā kārtība jāievēro, ja vielu, kas nav vitamīni vai minerāli, vai arī sastāvdaļu, kuras sastāvā ir viela, kas nav vitamīni vai minerālvielas, pievieno pārtikas produktiem vai to izmanto pārtikas produktu ražošanā tādā veidā, ka rezultātā patēriņa daudzums ievērojami pārsniegtu patēriņu, kuru uzņemtu normālos apstākļos ar līdzsvarotu un daudzveidīgu uzturu un/vai kas citādi radītu iespējamas briesmas patērētājiem.

▼M1

2. Lai vajadzības gadījumā III pielikumā iekļautu kādu vielu un sastāvdaļu, Komisija pēc savas iniciatīvas vai pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju var saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru pieņemt lēmumu grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, katrā konkrētajā gadījumā iepriekš saņemot Iestādes izvērtējumu par pieejamo informāciju. Jo īpaši:

a) ja ir konstatēta šīs vielas un/vai šīs vielas sastāvdaļas kaitīgā ietekme uz veselību, to:

   i) iekļauj III pielikuma A daļā un aizliedz pievienot pārtikas produktiem vai izmantot pārtikas produktu ražošanā; vai

   ii) iekļauj III pielikuma B daļā un atļauj pievienot pārtikas produktiem vai izmantot pārtikas produktu ražošanā, tikai ievērojot šeit minētos nosacījumus;

b) ja ir konstatēts, ka vielas izmantošana, iespējams, ir veselībai kaitīga, tomēr vēl arvien nav iegūta zinātniski pamatota pārliecība, vielu iekļauj III pielikuma C daļā.

Steidzamības dēļ Komisija var izmantot 14. panta 4. punktā minēto steidzamības procedūru, lai III pielikuma A vai B daļā iekļautu kādu vielu vai sastāvdaļu.

▼B

3. Kopienas noteikumos, ko piemēro īpašiem pārtikas produktiem, papildus šīs regulas noteikumiem var paredzēt dažu vielu izmatošanas ierobežošanu vai aizliegšanu.

4. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, vai jebkuras citas ieinteresētās personas var jebkurā laikā iesniegt iestādei zinātniskus datus, kas pierāda III pielikuma C daļā iekļautās vielas nekaitīgumu, pielietojot to kāda pārtikas produkta vai pārtikas produktu kategorijas ražošanā, un izskaidro šīs pielietošanas mērķi. Iestāde nekavējoties informē dalībvalstis un Komisiju par šādu iesniegtu informāciju un dara tām pieejamus attiecīgos dokumentus.

▼M1

5. Četru gadu laikā no dienas, kad viela ir iekļauta III pielikuma C daļā, ņemot vērā Iestādes atzinumu par jebkuriem datiem, kas atbilstīgi 4. punktam ir iesniegti izvērtēšanai, saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvās kontroles procedūru pieņem lēmumu, kura mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, atļaut III pielikuma C daļā iekļautās vielas plašu izmantošanu vai arī, vajadzības gadījumā, iekļaut vielu III pielikuma A vai B daļā.

Steidzamības dēļ Komisija var izmantot 14. panta 4. punktā minēto steidzamības procedūru, lai III pielikuma A vai B daļā iekļautu kādu vielu vai sastāvdaļu.

▼B

6. Komisija 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā nosaka šā panta īstenošanas noteikumus, tostarp noteikumus saistībā ar iesniegto informāciju, kas minēta šā panta 4. punktā.

IV NODAĻA

VISPĀRĪGIE UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

9. pants

Kopienas reģistrs

1. Komisija izveido un uztur Kopienas reģistru par vitamīnu, minerālvielu un dažu citu vielu pievienošanu pārtikas produktiem, turpmāk — "reģistrs".

2. Reģistrā iekļauj:

a) I pielikumā uzskaitītos vitamīnus un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem;

b) II pielikumā uzskaitītos vitamīnu preparātus un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem;

c) vitamīnu un minerālvielu maksimālos un minimālos daudzumus, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem, kā arī jebkādus ar to saistītus nosacījumus saskaņā ar 6. pantu;

d) informāciju par valsts noteikumiem par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu, kā minēts 11. pantā;

e) jebkādus ierobežojumus attiecībā uz vitamīnu un minerālvielu pievienošanu, kā noteikts 4. pantā;

f) vielas, par kurām iesniegta dokumentācija, kā minēts 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā;

g) informāciju par III pielikumā minētajām vielām un pamatojumu to iekļaušanai šajā pielikumā;

h) informācija par vielām, kas ir uzskaitītas III pielikuma C daļā, kuru izmantošana pamatā ir atļauta, kā norādīts 8. panta 5. punktā.

3. Reģistru dara pieejamu sabiedrībai.

10. pants

Brīva preču aprite

Neskarot Līgumu un jo īpaši tā 28. un 30. pantu, dalībvalstis, piemērojot nesaskaņotus dalībvalstu noteikumus par vitamīnu un minerālvielu pievienošanu pārtikas produktiem, nedrīkst ierobežot vai aizliegt tādu pārtikas produktu tirdzniecību, kas atbilst šīs regulas un tās īstenošanai pieņemto Kopienas noteikumu prasībām.

11. pants

Dalībvalstu tiesību akti

1. Līdz 2007. gada 19. julijs dalībvalstis informē Komisiju par spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu, kā arī par produktiem, uz kuriem attiecas 4. panta b) punktā paredzētais izņēmums.

2. Ja, nepastāvot Kopienas noteikumiem, dalībvalsts uzskata par vajadzīgu pieņemt jaunus tiesību aktus:

a) par vitamīnu un minerālvielu obligātu pievienošanu konkrētiem pārtikas produktiem vai pārtikas produktu kategorijām; vai

▼B

b) par dažu citu vielu ierobežojumu vai aizliegumu izmantot tās konkrētu pārtikas produktu ražošanā,

tā paziņo par to Komisijai 12. pantā noteiktajā kārtībā.

12. pants

Paziņošanas kārtība

1. Ja dalībvalsts uzskata par vajadzīgu pieņemt jaunu tiesību aktu, tā informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par plānotajiem pasākumiem un sniedz šo pasākumu pamatojumu.

2. Komisija apspriežas ar komiteju, kas minēta 14. panta 1. punktā, ja Komisija šādu apspriešanos uzskata par lietderīgu vai ja to pieprasa kāda dalībvalsts, un sniedz atzinumu par plānotajiem pasākumiem.

3. Attiecīgā dalībvalsts plānotos pasākumus var veikt tikai sešus mēnešus pēc 1. punktā minētās paziņošanas un ar noteikumu, ka Komisijas atzinums nav negatīvs.

Ja Komisijas atzinums ir negatīvs, tā 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā un pirms šā punkta pirmajā daļā noteiktā termiņa beigām nosaka, vai plānotos pasākumus drīkst īstenot. Komisija var pieprasīt konkrētus plānoto pasākumu grozījumus.

13. pants

Aizsardzības pasākumi

1. Ja kādai dalībvalstij ir nopietni iemesli uzskatīt, ka kāds produkts apdraud cilvēka veselību, lai arī tas atbilst šīs regulas noteikumiem, šī dalībvalsts uz laiku var apturēt vai aizliegt attiecīgo noteikumu piemērošanu savas valsts teritorijā.

Dalībvalsts nekavējoties par to paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai un sniedz šā lēmuma pamatojumu.

2. Saskaņā ar 14. panta 2. punktā noteikto kārtību vajadzības gadījumā pēc iestādes atzinuma saņemšanas pieņem lēmumu.

Komisija šo procedūru var ierosināt pēc savas iniciatīvas.

3. Dalībvalsts, kas minēta 1. punktā, var saglabāt ierobežojumus vai aizliegumu, līdz tai paziņo 2. punktā minēto lēmumu.

▼M1

14. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz Pastāvīgā pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja, kas izveidota ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 58. panta 1. punktu.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

4. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. a panta 1., 2. un 6. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

▼B

15. pants

Uzraudzība

Lai veicinātu to pārtikas produktu efektīvu uzraudzību, kam ir pievienoti vitamīni un minerālvielas, kā arī tādu pārtikas produktu efektīvu uzraudzību, kuru sastāvā ir III pielikuma B un C daļā minētās vielas, dalībvalstis var pieprasīt, lai uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, vai persona, kas šādus pārtikas produktus laiž tirgū attiecīgās dalībvalsts teritorijā, paziņo kompetentajai iestādei par šādu laišanu tirgū, pārsūtot tai produkta marķējuma paraugu. Šādos gadījumos var pieprasīt arī informāciju par šādu produktu izņemšanu no tirgus.

16. pants

Novērtējums

Komisija līdz 2013. gada 1. julijs iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs regulas piemērošanas sekām, jo īpaši attiecībā uz tādu pārtikas produktu tirgus attīstību, kam pievienoti vitamīni un minerālvielas, šādu produktu patēriņu, iedzīvotāju uzņemtajām uzturvielu devām un ēšanas paradumu izmaiņām, dažu citu vielu pievienošanu, papildus iesniedzot visa veida priekšlikumus šīs regulas grozījumiem, ko Komisija uzskata par vajadzīgiem. Šajā sakarā dalībvalstis iesniedz Komisijai attiecīgo nepieciešamo informāciju līdz 2012. gada 1. julijs. Šā panta piemērošanas noteikumus precizē 14. panta 2. punktā minētajā kārtībā.

17. pants

Pārejas pasākumi

1. Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta un līdz 2014. gada 19. janvāris dalībvalstis savā teritorijā var atļaut tādu vitamīnu un minerālvielu izmantošanu, kuri nav minēti I pielikumā vai kurus neizmanto II pielikumā minētajos veidos, ar noteikumu, ka:

a) attiecīgo vielu izmanto pievienošanā pārtikai, ko realizē 2007. gada 19. janvāris Kopienā, un

b) pamatojoties uz dokumentiem, kuri atļauj attiecīgās vielas izmantošanu un kurus dalībvalsts iesniedz Komisijai ne vēlāk kā 2010. gada 19. janvāris, iestāde nav izteikusi noraidošu atzinumu par šīs vielas izmantošanu vai arī tās izmantošanu konkrētajā veidā pārtikas ražošanā.

2. Līdz 2014. gada 19. janvāris, ievērojot Līguma noteikumus, var turpināt piemērot pašreizējos valsts ierobežojumus vai aizliegumus attiecībā uz tādu pārtikas produktu tirdzniecību, kuros ir ietverti vitamīni un minerālvielas, kas nav ietverti sarakstā I pielikumā, vai tādā veidā, kas nav minēts II pielikumā.

3. Dalībvalstis, ievērojot Līguma noteikumus, turpina piemērot pašreizējos valsts noteikumus attiecība uz to vitamīnu un minerālvielu maksimālo un minimālo daudzumu, kuras uzskaitītas I pielikumā, kuras pievieno pārtikas produktiem, un attiecībā uz nosacījumiem, kas piemērojami šīm pievienotajām vielām līdz attiecīgu Kopienas pasākumu pieņemšanai saskaņā ar 6. pantu vai saskaņā ar citiem īpašiem Kopienas noteikumiem.

18. pants

Spēkā stāšanās

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.*

▼B

To piemēro no 2007. gada 1. julijs.

Pārtikas produktus, kas ir laisti tirgū vai marķēti pirms 2007. gada 1. julijs un kuri neatbilst šai regulai, drīkst tirgot līdz to derīguma termiņa beigām, bet ne ilgāk kā līdz 2009. gada 31. decembris.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

▼B

I PIELIKUMS

Vitamīni un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem

1. **Vitamīni**

   A vitamīns

   D vitamīns

   E vitamīns

   K vitamīns

   B 1 vitamīns

   B 2 vitamīns

   Niacīns

   Pantotēnskābe

   B 6 vitamīns

   Folijskābe

   B 12 vitamīns

   Biotīns

   C vitamīns

2. **Minerālvielas**

   Kalcijs

   Magnijs

   Dzelzs

   Varš

   Jods

   Cinks

   Mangāns

   Nātrijs

   Kālijs

   Selēns

   Hroms

   Molibdēns

   Fluorīds

   Hlorīds

   Fosfors

▼B

II PIELIKUMS

Vitamīnu preparāti un minerālvielas, ko drīkst pievienot pārtikas produktiem

1. **Vitamīnu preparāti**

A VITAMĪNS

retinols

retinilacetāts

retinilpalmitāts

beta-karotīns

D VITAMĪNS

holekalciferols

ergokalciferols

E VITAMĪNS

D-alfa-tokoferols

DL-alfa-tokoferols

D-alfa-tokoferilacetāts

DL-alfa-tokoferilacetāts

skābais D-alfa-tokoferilsukcināts

K VITAMĪNS

filohinons (fitomenadions)

B 1 VITAMĪNS

tiamīna hidrohlorīds

tiamīna mononitrāts

B 2 VITAMĪNS

riboflavīns

nātrija riboflavīn-5'-fosfāts

NIACĪNS

nikotīnskābe

nikotīnamīds

PANTOTĒNSKĀBE

kalcija D-pantotenāts

nātrija D-pantotenāts

dekspantenols

B 6 VITAMĪNS

piridoksīna hidrohlorīds

piridoksīn-5'-fosfāts

piridoksīna dipalmitāts

▼B

FOLIJSKĀBE

Pteroilmonoglutamīnskābe

B 12 VITAMĪNS

ciānokobalamīns

hidroksokobalamīns

BIOTĪNS

D-biotīns

C VITAMĪNS

L-askorbīnskābe

nātrija L-askorbāts

kalcija L-askorbāts

kālija L-askorbāts

L-askorbil-6-palmitāts

2. **Minerālvielas**

kalcija karbonāts

kalcija hlorīds

citronskābes kalcija sāļi

kalcija glikonāts

kalcija glicerofosfāts

kalcija laktāts

ortofosforskābes kalcija sāļi

kalcija hidroksīds

kalcija oksīds

kalcija sulfāts,

magnija acetāts

magnija karbonāts

magnija hlorīds

citronskābes magnija sāļi

magnija glikonāts

magnija glicerofosfāts

ortofosforskābes magnija sāļi

magnija laktāts

magnija hidroksīds

magnija oksīds

magnija sulfāts

dzelzs karbonāts

dzelzs citrāts

dzelzs amonija citrāts

dzelzs glikonāts

dzelzs fumarāts

dzelzs nātrija difosfāts

dzelzs laktāts

▼B

dzelzs sulfāts

dzelzs difosfāts (dzelzs pirofosfāts)

dzelzs saharāts

elementārā dzelzs (karbonil- + elektrolītiski + reducēta ar ūdeņradi)

vara karbonāts

vara citrāts

vara glikonāts

vara sulfāts

vara-lizīna komplekss

nātrija jodīds

nātrija jodāts

kālija jodīds

kālija jodāts

cinka acetāts

cinka hlorīds

cinka citrāts

cinka glikonāts

cinka laktāts

cinka oksīds

cinka karbonāts

cinka sulfāts

mangāna karbonāts

mangāna hlorīds

mangāna citrāts

mangāna glikonāts

mangāna glicerofosfāts

mangāna sulfāts

nātrija bikarbonāts

nātrija karbonāts

nātrija citrāts

nātrija glikonāts

nātrija laktāts

nātrija hidroksīds

ortofosforskābes nātrija sāļi

nātrija selenāts

nātrija hidrogēnselenīts

nātrija selenīts

nātrija fluorīds

kālija fluorīds

kālija bikarbonāts

kālija karbonāts

kālija hlorīds

kālija citrāts

kālija glikonāts

▼B

kālija glicerofosfāts

kālija laktāts

kālija hidroksīds

ortofosforskābes kālija sāļi

hroma (III) hlorīds un tā heksahidrāts

hroma (III) sulfāts un tā heksahidrāts

amonija molibdāts (molibdēns (VI))

nātrija molibdāts (molibdēns (VI))

▼B

III PIELIKUMS

Vielas, kuru lietošana pārtikas produktos ir aizliegta, ierobežota vai uz kuras pārbauda Kopienas iestādes

A daļa — Aizliegtās vielas

B daļa — Vielas, kuru lietošana ir ierobežota

C daļa — Vielas, kuras pārbauda Kopienas iestādes